

Ons leven op het platteland

Ons leven op het platteland

Hein en Greet Verhoeven- Hofsteede

Niemand is perfect en iedereen maakt fouten,
maar als je ergens in gelooft, dan moet je daar vol voor gaan,
wat er ook gezegd wordt.

ISBN: 9789403642215

Verhaal: ©H. en G. Verhoeven- Hofsteede

Rechten: ©H. en G. Verhoeven- Hofsteede

Coverontwerp: ©H. en G. Verhoeven- Hofsteede

Voorwoord

Dit is het waargebeurde verhaal over het reilen en zeilen op de boerderij van de familie Verhoeven uit Heusden.

Door middel van dit verhaal laten wij een tastbare herinnering achter voor ons nageslacht en voor belangstellenden.

Zoals in dit verhaal te lezen is, gaat niets vanzelf en als je iets wilt bereiken in je leven, zul je er hard voor moeten werken.

Soms gaat dat goed, soms niet.

Maar wat je ook doet, door vallen en opstaan, word je beter en misschien kun je dan op een dag het stokje doorgeven.

Dat hoeft niet persé een boerderij te zijn.

Veel leesplezier gewenst!

Hein en Greet Verhoeven- Hofsteede

Inhoud:

De auteur.....	1
Levensverhaal.....	5
Het begin.....	11
Het bloed kruipt... ..	15
Over paarden gesproken.	19
Eind jaren 50- 60.....	21
Jaren 70.....	27
Willen is kunnen.....	31
Trouwdag.....	33
Bouwvergunning.....	35
Een beetje vertier	37
Jaren 70 vervolg	43
Jaren 80.....	47
Het gezin groeit.....	53
Jaren 90.....	57
Campina Melkunie.....	63
Vanaf 1996.....	65
Wisseling van de wacht bij de NCB	69
‘De melkveehouderij is niet gebonden aan grond.’	79
2000- 2001	82
2002 Moeilijkheden.....	83
2003- 2004	85
2005.....	91
En toen kwamen de schapen	93
2007.....	95

Rundveehouderijkern Asten-Someren.....	96
9 januari 2007	97
Vanaf 2010	103
De schapenhouderij	109
Vanaf 2016	113
2017	114
2018	115
Familiedag.....	119
Een impressie van Familiedag 2019 vervolg	122
2019	123
De honden	127
Een nieuw begin	129
Vakantie	135
2020	139
Correspondentie.....	147
Brief aan familie: (verstuurd op 25-11-2018).....	149
Tot slot:.....	151

De auteur

Ongeveer negen jaar geleden, maakte ik kennis met de familie Verhoeven. Per ongeluk, of omdat het zo moest zijn. Misschien dat laatste, als je kijkt naar wat we elkaar hebben toevertrouwd in de afgelopen anderhalf jaar.

Het begon zo: Ik had een Bordercollie genaamd Kaelie. Dit was een hond die ontzettend goed luisterde, maar nooit klaar was met werken.

Toen ze ongeveer anderhalf jaar oud was, begon het zogenaamde 'drijven', een eigenschap die specifiek hoort bij het Border Collie ras. Ze had dat instinct, weet je, niet iedere Border Collie heeft dat, maar zij dus wel.

Ik woonde toen nog in een grote stad in het Westen. Tijdens het wandelen langs een grote dreef, moest ik haar goed vasthouden, want ze sprong steeds naar passerende auto's.

Ik begreep direct dat ze die auto's in een bepaalde richting wilde drijven en misschien was ze ook erg opgefokt, omdat ze elke keer heel erg schrok wanneer een auto haar passeerde.

Dat wist ik dus niet zeker.

Ik wist toen wel dat ik haar het beste kon helpen, door voor haar een andere, meer geschikte, niet stedelijke omgeving te vinden. Ze wilde drijven en die mogelijkheid wilde ik haar bieden.

Hein Verhoeven was een van de mensen die reageerde op mijn advertentie. Hij vertelde dat hij land en schapen bezat, precies wat ik voor Kaelie zocht. Dat stond mij wel aan en dus nam ik contact op met Hein en ik vertelde hem wat meer over Kaelie.

Hein werd steeds enthousiaster, daarom wilde hij haar zien. Dus spraken we af op de Zeilhoekweg in Heusden.

Op een vroege zaterdagochtend vertrokken we richting Brabant. Na een paar uur rijden, kwamen we aan in een mooie landelijke omgeving. Even later reden we de lange oprit naar een boerderij op. Rondom zagen we groene weilanden, links van ons lagen de silo's, met daarachter wat schuren en pal voor ons, lag de boerderij.

Hein en Greet ontvingen ons heel hartelijk. De koffie stond al klaar.

Voor Kaelie was die ontmoeting waarschijnlijk de hemel op aarde. Ik zag dat ze heel druk werd en de bekende geuren van de vette schapenvachten opsnoof. Ze was immers geboren tussen de schapen, want de fokker waar ze vandaan kwam, was een schaapherder.

Hein was best tevreden met wat hij zag en dus besloot hij haar van mij te kopen. Hij vertelde mij ook dat hij speciaal voor haar wat heideschapen wilde aanschaffen. Later besloot Hein zelfs om samen met Kaelie op cursus te gaan.

Kortom, deze match bleek een schot in de roos!

Ik had het er wel moeilijk mee op de terugreis, maar ik wist dat dit alles voor Kaelie het beste was, en dat ze het na even wennen, zeker naar de zin zou hebben bij de familie Verhoeven.

We hielden contact over de jaren. Hein stuurde af en toe een berichtje of foto. Dat vond ik fijn. We zijn ook nog een keer op bezoek gegaan om te zien hoe het met Kaelie was.

Dat bezoek vond plaats na de lammertijd, maar de lammeren waren er nog. Ze werden gehouden in een paar stallen en Kaelie patrouilleerde in die stallen om te zorgen dat de lammeren in hun boxen bleven.

Kaelie had het er druk mee, maar was overduidelijk dolgelukkig.
Ik ben die dag met een voldaan gevoel weer naar huis gegaan.

Hein en Kaelie

Levensverhaal

Iets meer dan anderhalf jaar geleden, werd ik gebeld door Hein. Dat was een leuke verrassing, want we hadden elkaar al een tijdje niet gesproken.

Hein belde om te zeggen dat het bedrijf verkocht was. Hij vertelde over de drukte rondom de verhuizing en ik vertelde hem over mijn nieuwe bezigheden. Ik was inmiddels beeldend kunstenaar en auteur van boeken met spannende verhalen.

Zodoende nam het gesprek al snel een andere wending. Hein vertelde over het einde van zijn carrière als boer en zijn stille wens om zijn belevingen op te laten schrijven. Hij vroeg meteen of ik dat voor hem wilde doen.

Het klonk als een interessant idee, maar ik wilde er eerst nog even over nadenken, want dit was ook voor mij nieuw.

Ik was zeker geïnteresseerd. Uiteindelijk leek het mij heel leuk om daaraan mee te werken en na enig nadenken, besloot ik 'ja' te zeggen.

Niet lang daarna begon het nieuwe avontuur dat Hein en Greet waren aangegaan. Een levensverhaal op papier zetten, dat doe je niet zomaar. Hein had daar geen enkele ervaring mee, ik ook niet, dus ging ik mij daarin verdiepen, maar hoe het zou lopen, dat wist ik toen nog niet. We spraken af dat Hein toch zoveel mogelijk zelf zou opschrijven wat hem of Greet te binnen schoot. Hein schreef die herinneringen dus zélf op, een belangrijk gegeven, want op die manier kon ik beter de ondertonen van zijn verhaal vangen. Dat had ik aan hem gevraagd, ook omdat het hele land inmiddels stilgelegd was door Covid-19. Ik durfde daarom lange tijd niet met het openbaar vervoer te reizen, om op bezoek te gaan in Heusden.

Dat Hein alles zelf opschreef, bleek achteraf sowieso een goed idee te zijn, want Hein stond aan het begin van een hele moeilijke periode.

Het gemis van het dagelijks ritme van de boerderij, na bijna een leven lang op één locatie geleefd te hebben, ging hem niet in zijn koude kleren zitten. Maar mede door dit allemaal op te schrijven, kon hij zijn hoofd leegmaken.

We hielden contact, maar Hein bepaalde de hoeveelheid informatie die met horten en stoten loskwam. We belden, mailden of appten elkaar wanneer we vragen hadden, of wanneer Hein toevoegingen had.

Ik ging direct met het verhaal aan de slag, maar we merkten al snel dat het schrijven van dit verhaal langer ging duren dan we eerst dachten.

Hein was namelijk nog bezig met het afhandelen van de verkoop van de boerderij en de aankoop van het nieuwe huis. En daarna kwam de verhuizing nog. Hij had het er heel druk genoeg mee, dus adviseerde ik hem om alleen te schrijven wanneer hij daar tijd voor had, of wanneer het nodig was. En dat deed hij, want de verhuizing bracht veel onverwachte rompslomp met zich mee en het feit dat hij daarna ineens geen werkrouetine meer had, overviel Hein wel. Ik vroeg ook of Greet mee wilde schrijven aan het verhaal, maar Hein en Greet spraken af dat Hein het voortouw zou nemen in dit avontuur.

Het schrijven ging dus, zoals gezegd, met horten en stoten, maar gaandeweg ontstond er toch een verhaal over het wel en wee van de familie Verhoeven en de ontwikkelingen op het bedrijf waar Hein bijna zijn hele leven had gewerkt en gewoond.

Persoonlijk denk ik dat het schrijven Hein heeft geholpen om de schok en het verdriet van het verlies van zijn vee en zijn bedrijf, een plaats te geven, al was de verkoop van het familiebedrijf een weloverwogen beslissing.

Schrijven kan immers therapeutisch werken.

Je kan je sores van je af schrijven, dat weet ik uit ervaring.

Het verhaal kwam dus beetje bij beetje. De herinneringen hoefden niet in de juiste volgorde opgeschreven worden, verzekerde ik Hein nog. Dat is immers onmogelijk. Herinneringen komen wanneer ze willen.

Dus wachtte ik geduldig af. Van tijd tot tijd nam ik zijn schrijfsels in ontvangst, nam ik ze door en zorgde ik ervoor dat alles op de juiste plek op de tijdlijn belandde.

Op een gegeven moment, het verhaal begon al vorm te krijgen, probeerden we gedurende een periode van ongeveer zes maanden, af te spreken in Heusden, om aan de keukentafel naar het voorlopige resultaat te kijken en enkele zaken te bespreken.

Maar dat lukte steeds niet. Óf een van ons moest getest worden, óf er was iemand ziek, óf er waren restricties, opgelegd vanuit de regering. Covid19 bepaalde ons ritme op die manier en we konden ons er alleen maar bij neerleggen.

In het voorjaar van 2021, toen ik al een heel eind op weg was met het boek, wilde ik nog een poging wagen om een afspraak te maken, om dan eindelijk naar Brabant af te kunnen reizen. Dat vergde wel enige voorbereiding, want het was ook voor mij een erg drukke periode. Toen ik eindelijk een datum in mijn agenda kon reserveren, belde ik Hein, maar toen hoorde ik het al. Hij klonk behoorlijk ziek. Corona! Een paar dagen later werd Greet ook ziek en toen hebben we maar besloten om het bezoek nog even uit te stellen, zodat ze beiden konden herstellen, want deze ziekte hakte er behoorlijk in!

Enige tijd later ging het gelukkig veel beter.

Ondertussen waren Hein en Greet redelijk goed gesetteld in hun nieuwe huis waar ze van alles aan hadden veranderd, zodat hun woning werd, zoals zij het graag hadden.

Hein ging wanneer hij kon, verder met het opschrijven van zijn herinneringen, zo groeide het verhaal gestaag. Er kwamen op een gegeven moment ook wat foto's en krantenknipsels mee. Dat laatste was nieuw voor mij, het verhaal nam hiermee een hele andere wending.

In mei 2021 wilde ik het bezoek, waar we al maanden over praatten, niet langer uitstellen. Op een gegeven moment hadden we genoeg van het wachten en nog voordat de politiek besloot om de bestaande maatregelen te versoepelen, besloten we om een definitieve afspraak te maken.

Hein en Greet waren inmiddels beiden ingeënt. Ik nog niet helemaal, maar toch wilde ik zo snel mogelijk naar Brabant.

In juni zou het dan eindelijk gebeuren. 18 juni 2021 werd in de agenda genoteerd en we verheugden ons allemaal op het doornemen van het boek, zoals het bij mij op de computer stond genoteerd. Een paar weken voor mijn bezoek stuurde ik nog even een geprinte versie naar Hein en Greet. Ter inzage.

Het was inmiddels al behoorlijk veel en dat moest allemaal doorgenomen worden voorafgaand aan het overleg van 18 juni. Dit was erg belangrijk, want op die manier konden Hein en Greet het geleverde werk alvast bekijken en zaken doorstrepen of toevoegen. Dit zou veel tijd besparen.

Hein en Greet deden wat was gevraagd, ze lazen het document door, maakten aantekeningen, streepten dingen door of voegden wat toe.

Het moet ook gezegd worden, dat ik het een eer vond om dit boek samen te stellen voor Hein en Greet, ik bedoel, hun hele leven op de Zeilhoek, alle ups en downs, hebben ze aan mij toevertrouwd.

Dat ik zelf van een boerderij kom, zoals dat heet, maakte het schrijven makkelijker. Er waren overeenkomsten met mijn voorgeschiedenis, zoals het houden van schapen en mijn werkervaring op een melkveehouderij.

Die ervaringen maakten het makkelijker om te begrijpen wat Hein en Greet voelden voor hun dieren, voor hun bedrijf en wat er allemaal gebeurde. Ook daarom vond ik het schrijven van het verhaal van de familie Verhoeven van de Zeilhoek, een mooie, maar ook leerzame ervaring. Alles wat hier verteld wordt, komt dus van Heins notities, e-mails, apps, foto's, telefoontjes, krantenknipsels en de keukentafelgesprekken met Hein en Greet. Sommige van Heins herinneringen worden verder ondersteund door citaten uit kranten en tijdschriften die in dit boek vermeld worden, want druk als hij was, hij had altijd tijd voor een lidmaatschap of voorzitterschap van enkele besturen. Het is trouwens geenszins de bedoeling om iemand doormiddel van dit verhaal voor het hoofd te stoten. Zie dit verhaal als een kijk op de zaken, zoals Hein en Greet dat zagen en zich herinneren. Het is daarom een stukje geschiedenis dat ze door willen geven aan hun nageslacht.

Dit alles maakt dit boek, een verhaal zonder verfraaiingen, verteld door een boer en een boerin, afkomstig van het mooie Brabantse platteland. Het is een vertelling over hoogtepunten en dieptepunten, zoals menig agrariër die in zijn leven heeft ervaren.

De rode draad hier, is onomstotelijk het doorzettingsvermogen van de mensen die hier beschreven worden, ieder op zijn of haar manier.

Als auteur faciliteer ik enkel het neerzetten van de herinneringen van Hein en Greet, want zij hebben dit verhaal, gedurende hun drukke leven op het platteland, immers helemaal zelf geschreven.

Anneke Eising